

[Elisabeth Bruun Olesen]

fuld dækning for dyrtiden. Alt andet ville ikke du.

Denne suspension er jo en realitet meget snart, hvis der ikke gøres noget, hvis der ikke sættes handling i gang på arbejdspladserne øjeblikkelig. Ord er ikke nok. Der må arrangeres, som jeg sagde før, strejker kulminerende i landsomfattende storstrejker, og så skal der være saft og kraft bagved, ellers er det fuldkommen ligegyldigt og batter overhovedet ikke. Modstanden er benhård, og som jeg sagde før, er det kun magt, der kan forandre de ting, der sker herinde i øjeblikket, magt ude fra arbejdspladserne. Foreløbig har lønarbejderne tabt omkring 8.000 kr. ved, at dyrtiden har været suspenderet frem til nu, og frem til 1987 vil man tabe stort set det samme. Derfor må passiviteten i arbejderklassen brydes, og det må ske hurtigt.

Socialdemokraterne brystede sig lidt af – eller også var de kede af, vil jeg da håbe – at da de havde haft deres berømte krisemøde, sagde de: det var os, der lærte lønarbejderne at spare, vi lærte dem løntilbageholdenhed, nu høster de borgerlige frugterne. Jeg vil sige, at hvis de borgerlige ikke havde høstet frugterne, så var de borgerlige dumme. Derfor synes jeg, man skulle tænke sig om i socialdemokratiet og prøve på at vurdere, om den politik, man har ført indtil nu, har været i orden.

Fogh Rasmussen (V):

Det, der kalder mig herop, er den tale, som hr. Svend Auken holdt i formiddags. Hr. Svend Auken buldrede jo, men hr. Svend Aukens tale var en bekræftelse af det gamle ord om, at det er tomme tønder, der buldrer mest. Hr. Svend Aukens tale var jo tom for budskaber om, hvad der er socialdemokratiets politik. I det hele taget var hr. Svend Aukens tale mest interessant ved det, hr. Svend Auken ikke udtalte sig om. Hr. Svend Auken kritiserede suspensionen af dyrtidsreguleringen, men fortalte ikke, at socialdemokratiet vel egentlig selv har opgivet den. Hr. Svend Auken kritiserede reallønsfaldet, men fortalte ikke, at socialdemokratiets egen økonomiske plan jo bygger på fortsatte reallønsfald. Hr. Svend Auken kritiserede forhøjelse af visse afgifter og betalinger, men fortalte ikke, at socialdemokratiets økonomiske plan bygger

på meget større forøgelse af skatte- og afgiftstrykket.

I det hele taget ville det være klargørende, hvis socialdemokratiet ville meddele klart, at konsekvensen af partiets afvisning af besparelser er en meget kraftig forøgelse af skatte- og afgiftstrykket. Jeg har forstået på socialdemokratiet og på hr. Svend Auken, at der er enighed om, at der skal være nulvækst på de offentlige udgifter, men kendsgerningen er jo den, at alene renteudgifterne stiger med 4–5 mia kr. fra 1984 til 1985. Altså bare for at holde trit med renteudgifternes vækst skal der gennemføres budgetforbedringer på 4–5 mia kr. Socialdemokratiet afviser spareforslagene, men så er den uundgåelige konsekvens højere skatter og afgifter, og det ville være klargørende, hvis socialdemokratiet var ærlige og ville indrømme, at det er konsekvensen af partiets politik.

Det er også svært at indse berettigelsen af hr. Svend Aukens og socialdemokratiets forargelse over indgrebet mod dyrtidsreguleringen, for sandheden er jo, at dyrtidsreguleringen ikke har beskyttet lønmodtagerne mod inflationen, tværtimod. I de sidste 10 år, hvor løn- og priskapløbet kørte for fulde omdrejninger, er det da rigtigt, at en LO-arbejder f.eks. havde nogle ganske store lønstigninger. Jeg har her et materiale, som er udarbejdet af Dansk Arbejdsgiverforening, og som viser, at i de sidste 10 år, hvor dyrtidsreguleringen kørte automatisk, havde en LO-arbejder en stigning i årsindkomsten i gennemsnit på 78.000 kr. i løbet af de 10 år. Men hvordan ser det ud, når man tager hensyn til skatter, afgifter og priser? Ja, ud af denne stigning på 78.000 kr. i indkomst er der 33.000 kr. forsvundet som dug for solen, fordi skatter og afgifter i samme periode er steget. Hermed går der altså 33.000 kr. fra de 78.000 kr., og så er der 45.000 tilbage i disponibel indkomst. Når vi så tager hensyn til, at i samme periode er priserne – bl.a. som følge af dyrtidsreguleringen – steget, så tager priserne ud af de 45.000 kr., der var tilbage, 44.000 kr. Nettoresultatet er altså, at i løbet af 10 år havde en LO-arbejder 1.000 kr. ekstra til sig selv ud af 78.000 kr. i stigende indkomst.

I de sidste 3 år, hvor socialdemokratiet havde regeringsmagten, faldt den disponible realløn for en LO-arbejder med 10 pct. Siden er reallønsfaldet blevet afdæmpet. Lønmod-